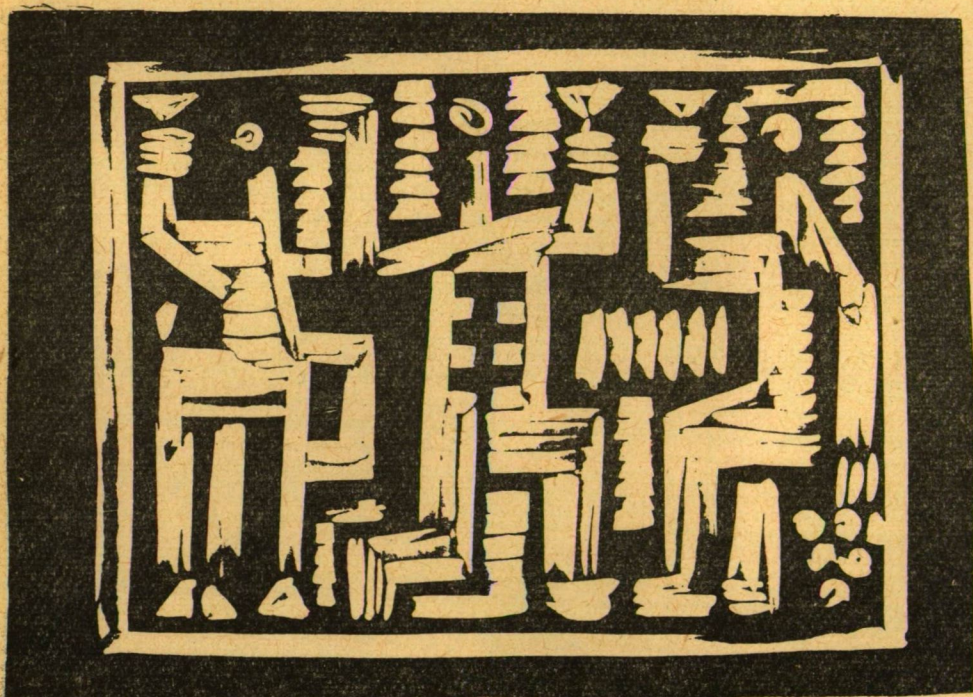

lemi kultúra) számos, egymástól eltérő módszertani problémákat vet föl, s ezek tisztázatlansága eklekticizmust eredményez mind az anyaggyűjtésben, mind pedig a feldolgozás módjában. Az egységes marxista vizsgálati nézőpont nem jelenti azt, hogy egy csapásra megoldódtak a néprajzkutatás módszertanának (metodológia) problémái. Az elvi álláspontok tisztázásán túl az etnográfusnak és a folklóristának egyaránt szembe kell nézni a kultúra megvalósulásának mindenkori feltételeivel: nem engedheti meg magának, hogy csak az íróasztal mellől ítélkezzen, megalkotva a tetszetősebbnél tetszetősebb elméleteket. A néprajztudomány az empirikus ismeretek révén oldhatja meg tulajdonképpeni feladatát, s töltheti be igazi célját. Számolnunk kell azzal, hogy az élet változása új módszerek alkalmazását követeli meg, de a tudományos eredmények erős ütemű halmozódása nemkülönben ezt igénylik.

Összefoglalásul újra hangsúlyozni kívánjuk, hogy a táj kutatás ma az egyik legfontosabb néprajzi feladat. Ez a vizsgálat akkor lesz modern, ha elvileg és módszertanilag megalapozott gyűjtéseken nyugszik, amelyek a célkitűzést érthetővé teszik. Szakítani kell azzal a hagyományos szokással, hogy ad hoc-jellegűen nyúlunk a vizsgálandó témákhoz. Ha pedig hozzákezdünk egyik vagy másik néprajzi jelenség kutatásához, akkor keressük meg azoknak a történeti és társadalmi összefüggések felé mutató kapcsolatait; ezt az egyszerű adatfelvételnél kell kezdeni. Írásunkat tekintsek kezdeményező programnak. Gondolataink nem újak, mégis szükségét érezzük annak, hogy minél szélesebb körben ismertté tegyük a néprajzkutatás elvi és módszertani tanulságait, problémáit.

Horváth Sándor: Szüret (Relief-terv)